

GRACE
HITCHCOCK

Een
onfortuinlijke
geschiedenis

1

Als je eenmaal hebt gevlogen, zul je voortaan de aarde bewandelen met je ogen naar de hemel gericht, want daar ben je geweest en daar zul je altijd naar terugverlangen.

Leonardo da Vinci

New York, najaar 1887

Edyth Foster voelde haar beenspieren branden terwijl ze over Fifth Avenue fietste. Haar witte rokken wapperden in de wind terwijl ze tussen de voetgangers en rijtuigen door slingerde, zonder aandacht te schenken aan hun kreten van protest. Toen ze de hoek om reed, minderde ze vaart en ving ze nog net op dat twee vrouwen, naar adem snakkend, hun afkeuring uitten omdat ze geen hoed en geen korset droeg. Edyth beet op haar lip, bracht een hand naar haar krullen en besepte dat ze haar hoed weer eens vergeten was. *Ach ja, dat is nog het minst eigenaardige aan mij.* Ze giechelde bij die gedachte, zette haar fiets tegen de zijkant van het gebouw en haastte zich de trappen op naar de schermvereniging. Haar hart ging als een razende tekeer nu ze op het punt stond Raoul Banebridge te ontmoeten.

Ze liep de kleine dameskleedkamer in, een ruimte waar ze zelden een andere vrouw tegenkwam. Om zichzelf te beschermen tegen de punt van de kling, bevestigde ze een schapenleren borstlap over haar borst en trok ze daar vervolgens een bijpas-

sende schapenleren schermhandschoen bij aan. Ze bond de bordeauxrode sjerp over haar rok, pakte haar masker met het vizier van gaas, liep de kleedkamer uit en ging naar de schermzaal. Daar aangekomen keek ze om zich heen, op zoek naar haar knappe instructeur. De vertrouwde geur van leer en zweet begroette haar, maar de mannen gingen gewoon door met hun oefeningen. Ze verbaasden zich allang niet meer over haar aanwezigheid, zoals ze dat tien jaar geleden hadden gedaan toen haar vader haar als veertienjarig meisje voor het eerst had meegenomen. Destijds was ze tamelijk mollig geweest, maar door het vele schermen waren haar spieren sterk en soepel geworden.

Ze stopte een plukje zwart haar achter haar oor, zwaaide haar armen om haar lichaam om haar spieren op te warmen en zag toen dat Bane haar stond te bekijken met zijn donkere ogen. Terwijl hij met grote passen door de sportzaal liep, verstomde het gekletter van staal tegen staal.

‘Je bent weer eens te laat, Edyth.’ Bane wierp haar een floret toe, dat ze moeiteloos opving. ‘Wanneer laat je je vélecipède eindelijk eens staan en kom je in een fatsoenlijk rijtuig naar schermles?’

Grijnzend zwiepte ze haar kling in de juiste positie. ‘Nooit. Bovendien hoef ik na zo’n fietstochtje mijn spieren niet meer eindelijk op te warmen. Goed, als je nu zo vriendelijk zou willen zijn, *en garde!*’

Lachend schudde hij zijn hoofd. Hij nam een verdedigende houding aan en gaf haar het teken dat hij er klaar voor was. ‘*Prêt.*’ ‘*Allez,*’ antwoordde ze, en ze haalde uit.

Bane wendde de aanval af en keek haar met fonkelende ogen aan. ‘Kom op, Edyth, is dat het beste wat je te bieden hebt? Heb je vannacht weer tot in de kleine uurtjes geschilderd? Misschien moet je je instructeur wat meer respect tonen en zorgen dat je opgewarmd bent voordat je je aan een wedstrijdje met hem waagt.’

Edyth negeerde hem en deed een stap naar voren in de klei-

ne piste, terwijl Bane achteruit sprong binnen het afgebakende gebied. Opnieuw wist hij haar aanval af te slaan, die zich deze keer richtte op de plek tussen zijn schouder en schouderblad. Hij deed een tegenaanval, die zij op haar beurt ook wist af te slaan. Stiekem was ze trots op feit dat ze haar mannetje wist te staan tegen de beste schermer van New York. Maar zodra ze dat dacht, raakte de punt van zijn degen haar zij, en gaf de tijdwaarnemer aan dat de drie minuten van de eerste ronde verstreken waren.

Ze pakte een handdoek en depte het parelende zweet van haar voorhoofd, terwijl ze haar hersens pijnigde met de vraag hoe ze haar verzoek moest verwoorden. ‘Heb je al een besluit genomen over het etentje van vanavond? Oom Boris heeft inmiddels al een paar keer gezegd dat het ronduit ongeleefd is dat je ons zo lang laat wachten op een reactie op onze uitnodiging.’

Hij kreunde en haalde een hand door zijn schouderlange blonde haar dat aan de uiteinden prachtig krulde. ‘Je weet dat ik een gruwelijke hekel heb aan dat soort sociale bijeenkomsten, Edyth. Ik word stevast door alle moeders voorgesteld aan hun huwbare dochters, en ik heb het gewoon veel te druk met de schermverenging om me bezig te houden met het tere hart van een vrouw.’

‘Maar je snapt toch wel dat ik er niet onderuit kom? De nieuwe echtgenote van mijn oom organiseert dit etentje ter ere van haar dochter die is teruggekeerd na vier jaar in Parijs te hebben gewoond. Ik ken helemaal niemand van de vriendenkring van Mrs. Foster, en dus wordt het *afschuwelijk* saai als jij er niet bij bent,’ zei ze allemaal in één adem. ‘Alsjeblieft? Als je ja zegt, zorg ik ervoor dat de kok dat citroenbrood met maanzaad bakt waar jij zo dol op bent, zodat je het na afloop mee naar huis kunt nemen.’

Zijn lippen vertrokken in een grimas. ‘Vooruit dan maar. Maar dit is de laatste keer, Edyth. En ik wil twee broden.’

Ze boog zich voorover, zwaaide haar armen naar achteren en maakte een overdreven buiging voor hem. ‘Afgesproken. Dank

u wel, sir, dat u zo vriendelijk bent om op mijn uitnodiging in te gaan.'

'Ach, daar zijn vrienden voor: om naar saaietentjes te gaan in ruil voor eten. Onze minuut rust is om.' Hij gebaarde haar om weer plaats te nemen in de piste.

Vrienden, dacht ze knarsetandend. Ze waren al bevriend sinds zij voor het eerst naar de vereniging kwam. Hij was destijds achttien, schermkampioen en klaar om de vereniging te kopen, terwijl zij nog een onbeholpen meisje was. Hun families kenden elkaar omdat ze zich in dezelfde sociale kring begaven. Vanaf het moment dat Edyth schermles kreeg, nodigden de families elkaar geregeld uit voor een etentje. Daar bleken Bane en Edyth enorm van elkaars gezelschap te genieten. En toen haar ouders het jaar daarna overleden, was hij haar beste vriend geworden. Toch had Edyth sterk het gevoel dat hij haar nog steeds zag als dat mollige meisje van veertien, en niet als een vrouw van bijna vijfentwintig. Ze schudde haar armen om zich te bevrijden van die sombere gedachten en haar spieren los te maken. Ze boog haar floret en probeerde hem haar meest stralende glimlach toe te werpen voordat ze weer in de piste stapte om hun wedstrijd uit te spelen. Zoals gewoonlijk won Bane, maar doordat de kloof tussen hun puntentotaal weer iets kleiner was dan de keer daarvoor, had Edyth toch het gevoel dat ze hoe dan ook goed gepresteerd had.

Na afloop van de les glipte ze de schermzaal uit en inspecteerde ze haar haar in de spiegel van de dameskleedkamer. Edyth schrok van wat ze zag en haalde haar handen over de vlecht die was losgeraakt uit haar kapsel. Daarna streek ze haar witte schermjurk glad. De japon zat lekker los om haar lichaam en voelde veel natuurlijker aan dan de jurken die andere vrouwen normaal droegen. *Misschien is dat wel een van de redenen dat we niet meer dan vrienden zijn.* Maar zelfs als ze haar makkelijke jurken zou inruilen voor elegantere exemplaren, zou Bane haar waar-

schijnlijk nog steeds niet als vrouw zien. Ze haalde haar schouders op en besloot zich niet om te kleden. Ze liet haar haar voor wat het was. Het fietstochtje zou haar pogingen om haar kapsel te fatsoeneren hoe dan ook tenietdoen.

Edyth legde haar schermuitrusting op de haar toegewezen plank, sprong op haar vélôcipède en fietste naar huis. Ze genoot van de frisse lucht en voelde de vlecht op haar rug heen en weer zwiepen. Als het ging sneeuwen moest ze wel met haar rijtuig naar schermles gaan, maar zodra de sneeuw gesmolten was, ging ze weer op haar rijwiel. Ze was intussen wel gewend aan de verbaasde gezichten van de vrouwen die ze onderweg passeerde, de geschokte blikken van de mannen, en de kinderen die haar vrolijk nawezen als ze hen inhaalde. Het kon haar niet veel schelen of ze voldeed aan het maatschappelijke beeld van de volmaakte vrouw. Ze was een van de bevoorrechten, een van de weinige vrouwen die hun toekomst niet hoefden te verzekeren door zich in allerlei bochten te wringen om een man met geld aan de haak te slaan. En ze was zich er inmiddels goed van bewust dat elke man die een poging deed om haar het hof te maken, eigenlijk uit was op de aanzienlijke erfenis die haar ouders haar hadden nagelaten.

Er ging geen dag voorbij waarop ze niet verlangde naar een omhelzing van haar vader en moeder, of niet aan dat vreselijke ongeluk dacht. Ze zou die dag met hen gaan schaatsen. Maar omdat ze verkouden was, was ze thuisgebleven. Ze schudde de sombere herinneringen van zich af en richtte haar aandacht op het vuurrode gebladerte van de suikerahorns, het scharlaken van de eikenbomen en het purper en goud van de essen. Ze wilde zo lang het nog kon genieten van het najaar. Even later zag ze links van zich iets bewegen in de struiken. Met één voet op het trottoir minderde ze vaart. Ze sprong van haar vélôcipède en liep verder met het rijwiel aan haar hand.

Voorbijgangers mopperden toen ze haar fiets tegen de boom

zette. Ze knielde neer bij de struik en zag dat er een doorweekt, miauwend poesje zat. ‘Ach, lief kleintje.’ Ze nam het poesje in haar armen en legde het tegen haar hals om het een beetje warmte te bieden. Het beestje bleef hevig miauwen. Ze zocht om zich heen naar een moederkat, of broertjes en zusjes, maar toen ze niets kon vinden, nam ze het poesje in haar ene hand en de fiets in de andere en liep naar huis.

Edyth glipte door het ijzeren hek aan de zijkant van de tuin, dat opstond voor het personeel en de bestellingen, zette haar fiets weg en ging door de dienstingang naar binnen. Ze zwaaide naar het personeel dat inmiddels wel gewend was aan haar vreemde manier van doen, en dat er niet meer van opkeek haar in het souterrain aan te treffen.

‘Miss Foster, wat hebt u daar? *Alweer* een zwerfkat?’ vroeg de butler met zware stem, en hij trok zijn grijze, weerbarstige wenkbrauwen op.

‘Ach Harrison, ik kon dat beestje toch niet aan zijn lot overlaten?’ Ze vlijde het poesje tegen haar wang, knuffelde hem even en kneep haar neus dicht toen ze de stank rook die van zijn vacht kwam.

‘Maar u hebt dit jaar al twee zwerfkatten in huis gehaald, en vorig jaar ook al één. Ik heb geen idee hoe die beesten u weten te vinden, maar dit moet een keer ophouden, miss. Vier katten is gewoon te veel voor één huishouden. Waar moeten we ze laten? Ze maken alle meubels stuk.’

‘Tja, misschien kunnen we een van de logeerkamers voor ze inrichten. Wat denk je? Dan halen we wat oude spullen uit de dienstvertrekken om die kamer te meubileren en vervangen we de versleten spullen door nieuwe die de bedienden zelf mogen uitzoeken.’

Hij slaakte een zucht en wreef met zijn duim en wijsvinger over zijn wenkbrauwen, zodat de wilde haren alle kanten op sta-

ken. ‘We vroegen ons al af wanneer u uw katten een kamer zou geven, maar we hadden gehoopt dat u dan inmiddels een jaar of vijftig zou zijn en een paar grijze haren zou hebben.’

Ze ging op haar tenen staan en drukte een kus op Harrisons verweerde wang. ‘Ik ben vrijgezel, dus dan is vier katten eigenlijk helemaal niet zo veel. Toch?’

‘En wanneer is het voor u dan wel te veel?’ Hij grijnsde en zag er opeens veel jonger uit dan zestig.

‘Ik denk dat negen te veel is. Wil je erop toezien dat Katie Michelangelo in bad stopt?’ Ze gaf hem het poesje. ‘Bedankt, Harrison,’ riep ze over haar schouder. Ze huppelde de smalle wenteltrap naar haar slaapkamer op de eerste verdieping op en knikte glimlachend naar elk dienstmeisje dat ze onderweg tegenkwam.

Haar leren schermeschoenen zonken weg in het luxueuze tapijt op de overloop voor haar kamer, maar nog voordat ze haar suite had bereikt, klonk er een schelle stem uit de bibliotheek. Dat kon alleen maar haar nieuwe tante zijn die weer eens van zich liet horen. *Zijn zulke fratsen het waard om met een mooie vrouw getrouwd te zijn, oom?*

‘Hoe bedoel je? Je slikt die flauwekul nu al jaren. De oplossing ligt al die tijd al vlak voor je neus. Heb je dat dan nooit gezien?’ Het hoge stemgeluid van Mrs. Foster drong van achter de mahoniehouten deur door tot Edyth.

Ze hield haar adem in en wilde net doorlopen naar haar kamer toen haar tante opnieuw begon te schreeuwen. En hoewel oom Boris en zij, tot Edyths spijt, nooit zo’n goede band hadden gehad, vond ze het toch niet gepast om hem aan zijn lot over te laten. Ze zou proberen om zijn nieuwe bruid van haar woede-uitbarsting af te leiden. Terwijl ze zachtjes klopte, deed ze de deur van haar vaders donkere studeerkamer open. Ze kwam hier maar zelden. Vader bewaarde in die kamer een uitgebreide boekencollectie, die was opgebouwd door meerdere generaties aan

verzamelaars. Maar zij deelde zijn fascinatie niet. Boeken waren een veel te gezapig tijdverdrijf voor haar. Zij wilde vooral veel in beweging zijn, of ergens zo in verdiept zijn dat haar gedachten niet de kans kregen haar af te leiden.

‘Oom Boris? Alles goed?’ De man die zo veel op haar vader leek, stond op uit een leren oorfauteuil die bij de brandende open haard stond. Hij had een stapeltje officieel uitzijnde documenten in zijn hand.

‘Het gaat goed, Edyth.’ Zijn blik ging over haar verwarde haardos en haar schermkleding. Zijn dunne lippen vormden een afkeurende streep.

Edyth wiebelde ongemakkelijk heen en weer. Voordat hij afgelopen zomer met Mrs. Foster was getrouwd, had hij haar nooit zo aangekeken. *En nu kwamen de opmerkingen. Drie, twee, een –*

Mrs. Foster gebaarde naar Edyths kleding en slaakte een diepe zucht. ‘Kijk nou, Boris, meer bewijs heb je toch niet nodig? In zo’n outfit fietst je nichtje dus door de stad waar iedereen haar kan zien. En dat terwijl ze zou kunnen beschikken over de laatste mode uit Parijs en rondgereden zou kunnen worden in een van haar vele rijtuigen, zoals het een dame betaamt.’

Oom Boris bracht zijn vinger naar zijn lippen en trok zijn wenkbrauwen op. ‘Rustig maar, liefste. Alles op zijn tijd.’

Edyth keek de kamer rond en zag een halflage kristallen karaf in hun handbereik staan. Opeens begreep ze waarom ze zich allebei zo vreemd gedroegen.

‘Maar je tante heeft wel een punt, Edyth. Het is niet echt gepast dat de mensen jou in zo’n outfit tegenkomen. Op je rijwiel, nog wel, waarbij je ongetwijfeld bij elke trap het gevaar loopt je enkels te tonen.’

Mrs. Foster perste haar lippen op elkaar. ‘Het is al erg genoeg dat je dit draagt tijdens het schermen, en dat je überhaupt lid bent van die vereniging, maar jij pronkt daarbij ook nog voor

het oog van de hele stad met je gebrek aan modebewustheid en etiquette.’

Edyth wilde zeggen dat haar nieuwe tante vooral niet moest vergeten dat oom Boris en zij hier aan Fifth Avenue in *haar* huis woonden, *niet* in dat van haar oom. Maar ze slikte die woorden in. Ze had haar oom de royale bijdrage uit haar erfenis nooit misgund, maar zijn bruid maakte het tot een last om hen in huis te hebben. *Nog vier maanden, dan heb ik de beschikking over mijn fortuin en heb ik de mogelijkheid om mijn oom te verkassen naar zijn eigen appartement. Dan ben ik eindelijk verlost van zijn zogenaamde voogdijschap.* Ze wreef met haar vingers over de eeltplekken op haar handpalm en haalde diep adem. *Heer, geef me de kracht om vriendelijk te zijn.* ‘Neem me niet kwalijk dat ik u te schande heb gemaakt.’

Haar tante lachte even en stond op het punt iets te zeggen, maar toen legde oom Boris haar het zwijgen op door een hand op haar schouder te leggen. Mrs. Foster kneep in haar neus en mompelde dat het allemaal Boris’ fout was omdat hij zijn plichten had verzaakt. Ze hief haar handen op en vertrok haar lippen tot een zure glimlach. ‘Goed, laten we hopen dat de invloed van Lavinia die *vele* ruwe kantjes van jou er snel afslijpt, Edyth. Je nichtje arriveert binnen een uur, dus ik stel voor dat je ons nu met rust laat om iets fatsoenlijks aan te trekken.’

Edyth balde haar vuisten, opende ze toen weer, en slikte een woedend weerwoord in. Zoals moeder altijd zei: een vriendelijk antwoord wendt de woede af. Ze maakte een zo diep mogelijke reverentie en antwoordde plichtmatig: ‘Uw wens is mijn bevel, o mijn koningin.’

Raoul Banebridge trok zijn versleten jas recht, keek naar de hoge ramen waarachter royaal kaarslicht brandde en zette zich

schrap tegen een windvlaag die zijn paraplu bijna binnenste-buiten blies. *Als Edyth niet zo'n goede vriendin van de familie was, dan...* Hij schraapte zijn keel en zette het ongemakkelijke gevoel dat hij bijna niemand van de gasten kende van zich af. Ach, zijn aanwezigheid zou hem in elk geval een goede maaltijd opleveren. Hij had al zijn tijd en een kleine erfenis in zijn schermvereniging geïnvesteerd en had eigenlijk geen tijd voor dit soort gelegenheden. In het begin, toen hij nog bezig was met leerlingen werven, had Bane elk feestje bijgewoond – uitgenodigd of niet. Edyth had hem vaak geholpen met het bemachtigen van een uitnodiging, totdat ze alle sociale verplichtingen binnen de hogere kringen had afgezworen en op dat punt voet bij stuk had gehouden. Maar nu de schermvereniging enorm aan populariteit had gewonnen binnen de hogere kringen en al zijn aandacht opeiste, behoorden dit soort feestjes tot het verleden.

Hij liep om de rijtuigen van de andere gasten heen, knikte naar de portier en overhandigde zijn zwarte paraplu, hoed en jas aan de jonge butler die in de marmeren hal stond. Uit de salon aan de voorkant van het huis klonk gelach, gevolgd door het geluid van klinkende glazen. Op dat moment kwam Edyth de hoek om gerend in de meest excentrieke blauwgroen-geruite japon die hij ooit had gezien. Ook al mengde hij zich niet vaak meer in dit soort gezelschappen, hij wist wel dat de meeste vrouwen voor een meer ingetogen japon kozen. Deze Schotse ruit was ook volkomen nieuw voor hem. Bane richtte zijn blik op haar haar en zag dat ze iets heel nieuws had uitgeprobeerd met haar kapsel, maar de krullen, die ze blijkbaar had geprobeerd te temmen, waren tamelijk kroezig geworden.

'Ah, daar ben je! Ik stond al een tijdje op de uitkijk voor jou,' hijgde ze. Ze pakte zijn hand vast, maar bedacht zich, liet zijn hand los en maakte een perfecte reverence.

'Natuurlijk ben ik er. Je hebt me haast gesmeekt om te komen.'

Ik zou wel een heel slechte instructeur zijn als ik de enige leerling die elke expositie, demonstratie en noem maar op van de schermvereniging heeft bijgewoond, teleur zou stellen.’ Zijn vriendinnetje was een enorme steun voor zijn schermeschool, maar hij wilde haar niet laten weten hoeveel dat voor hem betekende. Hij was bang dat er anders meer van dit soort uitnodigingen zouden volgen, nu haar stiefnichtje was teruggekeerd uit Parijs.

‘Wat zit je haar mooi! Die staart staat je fantastisch, Bane.’ Ze veegde wat vuiltjes van zijn jacquet, waarbij haar vingers even, net iets te lang, bleven dralen. Toen vouwde ze haar handen zedig voor haar rokken.

‘Dank je. En jij ziet er, eh...’ Hij gebaarde naar haar outfit en zei: ‘... heel netjes uit.’

Ze rolde met haar ogen en keek hem met een brede grijns aan. ‘Dank je. Het kost je vast heel wat moeite om me zo’n aardig compliment te geven.’ Ze gebaarde hem om haar te volgen. ‘Kom, dan stel ik je voor aan mijn nieuwe nichtje. Ze is zo modieus als je mag verwachten van een jongedame die net terug is uit Parijs.’ Edyth legde haar hand op Banes elleboog en trok hem door de openslaande deuren naar de rijkversierde salon. Hier zag hij een vorstelijk wezen met een zandloperfiguurtje staan. Haar blonde haren zaten perfect in de krul, en ze was gekleed in een schitterende witte japon met een lage hals die omzoomd was met roze roosjes. Zijn mond zakte open en zijn blik bleef rusten op haar rozige wangen en haar lachende blauwe ogen.

Edyth bleef voor de vrouw staan, die zo’n vijftien centimeter langer was dan zij. ‘Bane, dit is mijn nichtje, Lavinia Birch. Miss Birch, ik wil je graag voorstellen aan mijn scherminstructeur en goede vriend, Mr. Raoul Banebridge, of Bane, zoals hij liever genoemd wordt. Raoul is volgens hem een naam voor dandy’s.’

‘En Bane past gewoon een stuk beter bij een scherminstructeur,’ voegde hij eraan toe, en hij maakte een buiging voor de

schoonheid. ‘Aangenaam kennis met u te maken.’

Met een mooie glimlach stak ze haar hand uit. ‘Het genoegen is geheel wederzijds, sir. In die paar uur dat ik hier ben, heeft mijn nichtje Edyth me al heel wat over u verteld.’

Bane zocht naar woorden terwijl hij een lichte kus op haar verrassend grote hand drukte, maar gelukkig nam zij weer het woord. ‘En om mijn nieuwe nichtje beter te leren kennen, leek het me een goed idee om haar beste vriend als tafelgenoot te kiezen. Dan kunt u me alles over onze lieve Edyth vertellen.’

Bane vond het niet fijn om Edyth in de steek te laten, maar hij kon een uitnodiging om naast de eregast te mogen zitten niet afwijzen, en dat wilde hij ook niet. Hij keek zijn vriendin aan en schraapte zijn keel. ‘Als Miss Foster daar geen bezwaar tegen heeft?’

Edyths glimlach verflauwde even, maar toen knikte ze zelfverzekerd naar Lavinia. ‘Natuurlijk niet. Jullie kunnen het vast heel goed met elkaar vinden. Bane weet mij altijd bijzonder te boeien.’ Ze begon te blozen. ‘Ik... ik bedoel... ach, laat maar zitten. Veel plezier samen. Ik zorg ervoor dat de tafelschikking wordt aangepast.’ Zonder verder nog iets te zeggen, ging ze ervandoor.

Bane nam zijn plek naast Miss Birch in, die hem met een afwachtende glimlach aankeek. Alle pogingen om een gesprek aan te gaan mislukten bij het zien van haar volle lippen, die naar hem glimlachten. Maar die glimlach verflauwde toen hij maar bleef zwijgen. Gelukkig kwam Edyth al snel terug en, zoals hij wel van Edyth gewend was, vulde zij de pijnlijke stilte op met haar vragen en gelach.

Op het moment dat de deuren naar de eetzaal opengingen, kwamen er drie mannen binnen die hij niet herkende. Twee mannen waren van middelbare leeftijd en hadden een kort puntbaardje. De derde man had gladgeschoren wangen en was zo te zien van Banes leeftijd. Mr. Foster begroette hen en knikte naar de

hoek van de salon, waar Bane stond. Bane voelde dat Miss Birch haar aandacht op de jongeman richtte, en dus besloot hij haar aan te spreken.

‘En, vertel me eens iets over uw tijd in Parijs, Miss Birch. Hoe lang bent u daar geweest?’

‘Vier jaar.’ Haar blik schoot weer terug naar de jongeman.

‘Als u daar zo lang bent gebleven, moet het er wel heel prettig geweest zijn,’ probeerde hij nog, in een poging haar aandacht af te leiden van de jongeman.

‘Zeker.’ Ze antwoordde zonder hem aan te kijken, terwijl de jongeman naar haar toe kwam en voor haar boog. Toen ze met haar waaier begon te wapperen, besepte Bane dat ze hem alweer vergeten was.

Edyth zag dat Lavinia en Bane *alweer* samen over de dansvloer walsten. Terwijl Bane haar nog niet eens één keer ten dans had gevraagd. Ze zuchtte en probeerde in de pas te blijven met haar huidige danspartner, een stokoude man. *Ach, het is nog vroeg. En Lavinia heeft Bane zelf gevraagd om haar gezelschap te houden. Ze slikte haar groeiende wrok tegenover haar nichtje in, vastbesloten om Lavinia het voordeel van de twijfel te geven.*

‘Miss Foster?’

Ze knipperde met haar ogen en richtte haar aandacht weer op haar eigen danspartner, een man van middelbare leeftijd met een keurig getrimde grijze baard. ‘Neem me niet kwalijk. Wat was de vraag ook alweer, Mister...?’

‘Dokter Wentworth,’ antwoordde hij met een licht geïrriteerde blik.

Edyth mompelde zijn naam en kreeg een fronsende blik als antwoord. Maar ze had zich nu eenmaal aangewend om namen te

herhalen zodra ze die hoorde, omdat ze die anders meteen weer vergat. Al kon blijkbaar niet iedereen die gewoonte waarderen.

Hij schraapte zijn keel. ‘Ik heb vanochtend met uw oom gesproken. Hij vertelde me dat u er een tamelijk merkwaardige hobby op nahoudt.’

‘Er is niets merkwaardigs aan schilderen. Mijn vader was een getalenteerde kunstenaar, en ik hoop op een dag mijn eigen werk te kunnen exposeren,’ antwoordde ze, in de hoop dat haar oom het niet over het schermen had gehad. Ze was dol op die sport, maar vond het vreselijk als anderen er vragen over stelden. Hun oordeel was meestal niet erg positief, en gewoonlijk reageerde zij daar dan ook weer negatief op. Ze was bang dat ze, zolang anderen haar niet wat welwillender behandelden, nooit zou leren om haar tong in bedwang te houden.

‘Natuurlijk niet. Schilderen is een bijzonder geschikt tijdverdrijf voor een dame van uw komaf. Ik bedoelde eigenlijk uw liefde voor de schermsport.’

‘Die sport wordt anders al eeuwenlang beoefend, sir.’ Geprikkeld rechte ze haar rug. *Waar haalt hij het recht vandaan om een oordeel te vellen over de manier waarop ik mijn tijd besteed?*

‘Door mannen, ja, maar voor een vrouw ligt dat toch heel anders.’ Dokter Wentworth schraapte zijn keel en trok minachtend zijn neus op.

Knarsetandend probeerde Edyth de verleiding te weerstaan om per ongeluk op de tenen van de man te gaan staan. Ze wachtte tot ze weer een draai hadden gemaakt en antwoordde toen: ‘En waarom is dat? Vrouwen hebben ook lichaamsbeweging nodig, dokter Wentworth. Dat zou u toch moeten weten.’ Ze kon het niet laten om eraan toe te voegen: ‘Deze modieuze korsetten persen, in de naam van schoonheid, al het leven uit de meisjes, en vervolgens verbazen de mannen zich over het zwakke gestel van de vrouwen.’ Ze schudde haar hoofd. ‘Als meer vrouwen voor hun

gezondheid naar de schermvereniging zouden gaan, weet ik zeker dat u er heel wat minder als patiënt zou hebben.'

'Kom op, Miss Foster. Zulke dingen hoort u niet met een man te bespreken,' zei de dokter bijna sissend, terwijl hij zijn ogen tot spleetjes kneep.

'Maar u bent niet alleen een man, sir. U bent ook een geneesheer. Wordt uw standvastigheid op de proef gesteld als ik zulke dingen bij naam noem?' *Als dat zo is, ben ik bang dat u het verkeerde beroep hebt gekozen.* Toen ze zag dat hij bijna uit zijn vel sprong, schraapte ze haar keel en deed ze nog een poging. Haar oom zou woedend zijn als hij erachter kwam dat zij haar buitenissige ideeën besprak met een man. Dus gooide ze het over een andere boeg. 'Waar werkt u precies?'

Hij perste zijn lippen op elkaar alsof hij niet goed wist of hij wel antwoord wilde geven na haar schandelijke opmerking van zo-even. 'Blackwell's Island.'

'O?' Haar nieuwsgierigheid was gewekt. Ze had met deze vraag moeten beginnen om te vermijden dat ze zichzelf en haar interesses tegenover hem moest verantwoorden. 'In welk gebouw? Ik heb gehoord dat er een aardige verzameling armenhuizen, gasthuizen en -'

'Het krankzinnigengesticht in het Lodgegebouw.'

Ze struikelde bijna. Dat antwoord had ze absoluut niet verwacht. Haar vorige danspartner was ook al een dokter die in het gesticht op dat eiland werkte. Waarom had haar oom in vredesnaam twee dokters van het krankzinnigengesticht uitgenodigd voor het welkomthuisfeestje van zijn stiefdochter? Ze keek even naar haar tante. *Misschien heeft zij af en toe wel last van grillige buien.* 'Maar ze is niet gek,' mompelde ze, waarna ze grinnikte.

'Wat is er? Heb ik soms iets grappigs gezegd?' Als reactie op haar geginnik, trok hij zijn wenkbrauwen op.

Ze schudde haar hoofd. 'Neemt u mij niet kwalijk, sir, maar ik

praatte even in mezelf. Wat is het Lodge voor een gebouw? Het klinkt als een soort vakantieoord.’

Hij klakte met zijn tong en slaakte een zucht. ‘Het Lodge is de afdeling van het gesticht waar gewelddadige patiënten worden opgesloten. Het ligt een eindje bij het hoofdgebouw vandaan. Achter dat gebouw ligt het Retreat, het tehuis waar we ons overschot aan patiënten huisvesten.’

Nou, het klinkt dus mooier dan het is. Edyth kauwde op de binnenkant van haar wang, en de rest van de wals legden ze in een zalig stilzwijgen af. Na afloop gingen ze opgelucht ieder huns weegs.

Edyth liep naar Bane toe, die voor de derde keer met Lavinia de dansvloer afkwam. ‘Ik hoop dat je meer geniet van het dansen dan ik, Lavinia. Ik heb de uitzonderlijke pech gehad om twee keer met een stokoude dokter te moeten dansen... en beide mannen hadden daar volgens mij bij voorbaat al niet veel zin in.’

‘Het was een genot om met Mr. Banebridge te dansen, maar ik ben bang dat twee keer genoeg is. Stel dat de andere gasten er iets van gaan denken. Per slot van rekening ben ik pas een dag in New York, en ik moet mama de gelegenheid geven om me aan de rest van de gasten voor te stellen.’ Lavinia glimlachte liefjes naar Bane, terwijl een knappe jongeman met een bos rood haar naar hen toe kwam.

‘Neem me niet kwalijk, Miss Birch en, eh, miss Foster.’ De jongeman betrok Edyth beleefd in zijn begroeting, en maakte voor elk van hen een elegante buiging. ‘Ik ben dokter Roger Hawkins. Neem me niet kwalijk dat ik u, nog voordat we officieel aan elkaar zijn voorgesteld, ten dans vraag, Miss Birch, maar uw moeder heeft me al zo veel verteld over u en uw prestaties dat ik met eigen ogen wilde zien of alles wat zij beweert waar is.’

Lavinia’s ronde wangen bloosden van onmiskenbare bewondering. Ze klikte haar waaier open en boog haar hoofd. ‘Het is een eer om u te ontmoeten, dokter. En het feit dat mijn stiefvader

u heeft uitgenodigd en mijn moeder al een gesprek met u heeft gevoerd, is voldoende om u toestemming te geven hun dochter ten dans te vragen.’

Dokter Hawkins stak zijn hand uit naar Lavinia en leidde haar naar de dansvloer, zonder ook maar een woord te wisselen met Bane of Edyth.

Edyth slaakte een diepe zucht. Ze merkte wel dat Bane niet te spreken was over de onmiskenbare aandacht die haar nichtje had voor de dokter. *Misschien is Lavinia nog voor het eind van de avond voorzien, en hoef ik haar niet uit te dagen voor een duel om het hart van Bane, terwijl ze heel goed weet hoe ik over hem denk.* Ze wist haar gedachten in bedwang te houden. Hoe graag ze het ook wilde, Bane was niet van haar. En dat zou waarschijnlijk ook nooit gebeuren. Waarom zou hij nog naar een andere vrouw kijken als hij Edyth op het oog had? ‘Vind je mijn nichtje aantrekkelijk?’

Bane rolde met zijn ogen. ‘Jij vraagt te veel.’ Hij stak zijn hand naar haar uit. ‘Kom. Ik wil met je dansen.’

Edyth zou willen dat ze sterk genoeg was om zijn nonchalante aanbod af te slaan, maar de gedachte aan zijn armen om haar heen zette haar in beweging. Hij trok haar mee in een wals, en even dacht ze aan niets anders dan Bane... en aan het risico dat ze hem zou kwijtraken aan iemand anders.

New York, 1887. De eigenzinnige erfgename Edith Foster voelt niet de behoefte zich te voegen naar wat de maatschappij van haar verwacht. Ze leeft zich uit en geniet van haar excentrieke hobby's, zoals schermen en fietsen op haar *vélocipède*. Ze ziet reikhalzend uit naar haar vijfentwintigste verjaardag, het moment waarop ze eindelijk over haar erfenis zal kunnen beschikken.

Maar vlak voordat het zover is laat haar oom, die haar fortuin voor haar beheert, haar opnemen in een psychiatrisch ziekenhuis. Daar sluit Edith vriendschap met undercoverjournalist Nellie Bly. Het leven in het gesticht is hard en hun toekomst ziet er grimmig uit. Zullen ze ooit kunnen ontsnappen? En mist Ediths beste vriend Bane haar net zo erg als zij hem mist?

Een onfortuinlijke geschiedenis is razend spannend en zit vol humor en romantiek. Een boek om niet meer weg te leggen!

Grace Hitchcock schreef eerder de roman *Waar rook is*. Voor *Een onfortuinlijke geschiedenis* bestudeerde ze het waargebeurde verhaal van undercoverjournalist Nellie Bly, die over haar ervaringen in het gesticht het beroemde boek *Ten Days in a Mad-House* schreef.

ISBN 9789029730082 NUR 342

9 789029 730082

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT